

Kidsweek adventspocket

Van Holkema & Warendorf

A stylized illustration of a tree with a dark trunk and a large, rounded canopy of grey leaves on the left side. In the top right corner, there is a stylized sun with sharp, triangular rays. At the bottom of the page, there are stylized grass blades of varying heights and shades of grey.

ISBN 978 90 00 36243 1

NUR 228

© 2018 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.nl
www.kidsweek.nl

Een groot deel van de teksten, illustraties en foto's in dit boek is eerder verschenen in *Kidsweek*. De verhalen in dit boek zijn eerder verschenen in diverse uitgaven van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv. Individuele auteurs, illustratoren en fotografen staan genoemd op de betreffende pagina's.

Samenstelling: Nicole van Deursen en Van Holkema & Warendorf
Ontwerp omslag: Studio Tjonge
Vormgeving binnenwerk: Petra Gerritsen, www.splitters.nl

VOORWOORD

Hoi!

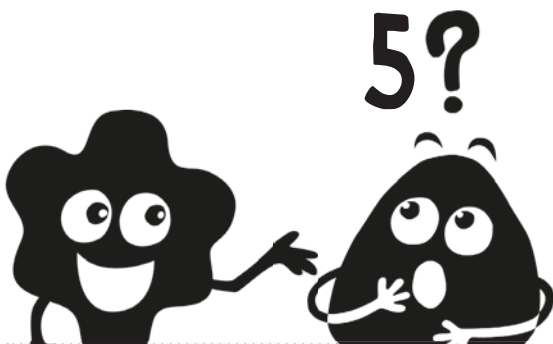
Gefeliciteerd, je bent de trotse eigenaar van de *Kidsweek Adventspocket*! Nu weet je zeker dat je je niet meer hoeft te vervelen deze decembermaand. Want dit boek staat namelijk propvol leuke dingen om te lezen en vooral om te doen.

Elke dag van december doe je iets anders: scheur op 1 december de eerste pagina's open en kijk wat je vandaag te doen hebt. Op 2 december mag je de volgende pagina's openscheuren... en zo door tot Kerstavond!

Natuurlijk vind je achter de gesloten pagina's allerlei verhalen met een winters tintje. Verder nemen we een kijkje achter de schermen in een kruidnotenfabriek en kun je testen of je eigenlijk wel klaar bent voor de kou. En als je nog zoekt naar iets leuks om binnen te doen, dan kun je je eigen pop-up kerstkaart maken. In dit boek lees je ook hoe je je eigen winterdiner of heerlijke maaltijd van restjes in elkaar kunt flansen. Tot slot kun je je hersens kraken en lekker schateren met de pagina's vol raadsels, strips en moppen. Heel veel lees-, kijk-, knutsel en puzzelplezier!

Groetjes,
De redactie van *Kidsweek*

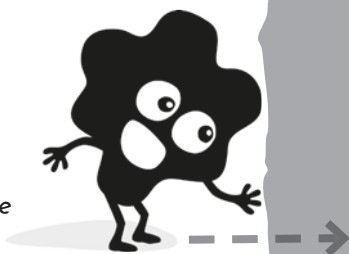

Pepernoten

Twee oenen zitten op een bankje. Zegt de ene oen tegen de andere: 'Als jij raadt hoeveel pepernoten ik in mijn hand heb, dan mag je ze alle zeven hebben.'

Antwoordt de andere oen: 'Eh, vijf?'

Scheur de volgende pagina open!

Tosca Menten – met een illustratie van Kees de Boer

SNEEUW IN OKTOBER

Sjengs agenda lag opengeslagen op zijn bureau. De grote letters schreeuwden hem toe.

15 OKTOBER OPSTEL!

Sjeng zuchtte. Het was 14 oktober, half vijf. Hij had nog zestien uur om dat opstel te schrijven. Daar moest hij er tien van slapen. En nog een half uur eten. Het kwam nooit af. Hij wist nog niet eens waar het over moest gaan. Kinderen verhaaltjes laten schrijven die ze daarna in de prullenbak gooiden... Als je erover nadacht, was het gewoon een rotstreek.

Hij deed zijn ogen dicht en dacht diep na. Er kwam niet eens een titel. Hij schoof het schrift weg en keek uit het raam. Het dak van de schuur was wit. Wit? Hij schoot overeind. Sneeuw! Half oktober en er lag sneeuw! Opgewonden drukte hij zijn neus tegen het glas. In de tuin lag zeker tien centimeter. En hij had er niet eens iets van gemerkt!

Snel trok hij zijn kast open en pakte zijn handschoenen.

Met drie treden tegelijk rende hij de trap af. 'Ik ga naar buiten,' riep hij.

'Niet te lang hè,' zei mama. 'Even een frisse neus halen en dan weer aan je opstel.'

'Ja ja,' zei Sjeng. Zijn moeder begreep toch ook wel dat sneeuw voorrang had. De eerste sneeuw van het jaar!

Buiten was het stil. De dikke witte laag slokte alle geluiden op. Sjeng bukte, maakte een paar sneeuwballen en gooide ze tegen de schuur. Daarna maakte hij twee grotere ballen en rolde ze naar de schommel.

Voorzichtig zette hij ze op elkaar. Nog wat sneeuw in de nek, een paar takjes als neus en haar en klaar was Kees. Of Marie. Tijd voor een gevecht.

FLATS.

Op de kop van Kees of Marie verscheen een witte puist. De volgende sneeuwbal miste en vloog dwars door de heg heen. De derde ruïneerde het sneeuwpopkapsel.

‘Moet je maar bukken,’ grinnikte Sjeng.

Achter hem ging de keukendeur open. ‘Sjeng, je opstel!’

‘Ik kom zo.’

Vlug greep hij nog een laatste hand sneeuw voor de genadeslag. Toen zag hij het. Een vreemde lange sliert op de grond. Hij was wit en rond en er zaten twee rode stipjes aan een kant. Dat leken wel ogen. Sjeng ging op zijn hurken zitten en raakte het sliertje voorzichtig aan. De wurm bewoog niet.

Sjeng rende naar de schuur, haalde een lege jampot en schepte de sliert er voorzichtig in. Nu kon hij de wurm goed bekijken.

De stippen waren echt ogen en ze keken hem glazig aan.

‘Je bent bevroren,’ mompelde Sjeng. ‘Je moet naar binnen.’

De deur ging weer open. ‘Wat doe je daar nou?’ vroeg mama streng. ‘Doe die handschoenen uit en ga nú je opstel maken.

We eten over een uurtje. In een uur kun je nog best wat verzinnen.’

Vlug hield Sjeng zijn hand boven de jampot. Mama zou het nooit goed vinden dat hij een wurm meenam naar zijn kamer.

‘Dat is goed,’ zei hij gehoorzaam.

‘En wat zit er in die pot?’ vroeg mama, die helaas altijd alles zag.

‘Grond. Voor stekkies.’

‘Eerst je opstel, dan stekkies,’ zei mama. ‘En berg die handschoenen op. Die bewaar je maar tot de winter, als het snee...’

Maar Sjeng luisterde al niet meer.

Op zijn kamer zette hij de jampot op zijn bureau, trok zijn lampje ernaartoe en boog het zo dat het licht precies op de wurm scheen. Die werd nu lekker warm.

Hij legde zijn kin op zijn bureau en staarde in de pot. De sliert verroerde zich niet. Misschien was hij al dood.

Met een zucht trok Sjeng het schrift naar zich toe. Dat opstel kon hem nu helemaal niks meer schelen. Al de hele week lag het schrift op zijn bureau.

‘Als je eenmaal een paar woorden hebt, gaat de rest vanzelf,’ had de meester gezegd.

Ja ja.

Er was eens een koe, schreef hij. Toen liet hij zijn potlood boven de bladzijde bungelen. ‘Hup, ga maar verder schrijven.’

De meester had ongelijk, het potlood deed niks uit zichzelf. Sjeng stak een stuk chocola in zijn mond en keek weer in de pot. De wurm lag nog steeds roerloos op de bodem. Hij trok hem onder de lamp vandaan en schudde hem heen en weer. De sliert rolde als een slap touwtje door de pot. Hij was dood... of nee, toch niet! De wurm begon te kronkelen en plotseling krulde de kant met de oogjes omhoog.

Opgewonden hield Sjeng het glas voor zijn neus. ‘Wow,’ mompelde hij. Hij had een wurm gered. Het was maar een wurm, maar toch. Nu was hij een held.

‘Hallo!’ riep Sjeng in de pot. ‘Alles oké?’

‘Doe die lamp weg. Dat is veel te warm,’ riep de wurm terug.

Sjeng schrok zich rot en liet de pot bijna vallen.

‘Haal me weg, man, ik smelt hier!’

Met een klap zette Sjeng de pot op zijn bureau.

De wurm kronkelde verder omhoog en ging op de rand zitten.

‘Wat een hitte. Wil je me koken, of zo?’

‘K-koken?’

‘Onder die lamp. Waar is de sneeuw? Ik moet sneeuw. Anders ga ik dood!’

‘Dat is buiten, maar...’ Sjeng zweeg. Praatte hij nu met een wurm? Hij duwde de pot opzij, pakte het potlood en trok zijn schrift naar zich toe.

Er was eens een wurm, schreef hij.

‘Haal sneeuw!’

Hij wilde sneeuw.

‘Sneeuw!’

Hij kon alleen maar schreeuwen.

‘Sneeuw sneeuw sneeuw sneeuw snee...’

Met een ruk schoof Sjeng zijn stoel achteruit. Hij trok zijn raam open, griste een handvol sneeuw van de vensterbank en propte die in de jampot. ‘Zo goed?’

‘Ja.’ De wurm liet zich van de rand vallen en verdween in de sneeuw.

‘Doei!’ riep Sjeng hem achterna. ‘Pratende wurmen bestaan niet. Uitgesloten. Onmogelijk.’

Ineens zat het beest weer op de rand. ‘Ik besta! Ik besta!’

‘Dat kan niet. Ga weg. Ik moet schrijven.’

Sjeng kneep hard in het potlood en keek strak naar het schrift.

Nou geen flauwekul meer.

Hij kon Nederlands praten, schreef hij.

De sliert kronkelde zijn schrift op. 'Wat doe je?'

Sjeng gaf het op. 'Dit is mijn kamer. Wat doe jij hier?'

'Dat weet ik niet,' zei de wurm. 'Iemand rolde een sneeuwbal over mijn kop en ik word wakker onder een lamp. Een sneeuw-worm onder een lamp. Dan ben je wel gek, hoor.'

'Een sneeuwworm?'

'Nooit van gehoord zeker. Dat kan kloppen. We zitten altijd verstopt onder de sneeuw. Hoe dieper, hoe beter.' Hij maakte een spiraaltje van zijn staart en ging op zichzelf zitten. 'Wil je weten wat we daar doen?'

Sjeng knikte automatisch.

'Gangetjes graven,' zei de wurm. 'Duizend gangetjes voor sneeuwklommen en krokussen. Die houden niet van sneeuw en daarom moeten wij die gangetjes graven. Of dacht je dat die helemaal zelf door de sneeuw heen kunnen groeien?'

Sjeng zei niks.

'En als het warm is, smelten we. Maar niks aan de hand, want als het weer koud wordt, bevriezen we weer. Jaar in jaar uit. De sneeuw in die pot smelt trouwens alweer.'

'O. Eh, wil je nieuwe sneeuw?'

'Ja, doe maar. En wie ben jij?'

'Ik ben Sjeng,' zei Sjeng, en hij pakte vlug wat sneeuw uit het raam.

'Genoeg. De rest kan me niet schelen.' De wurm liet zijn staart in de verse sneeuw hangen en begon ermee te roeren.

'En hoe heet jij dan? Sliert? Als spaghetti?'

'Prima,' zei de sneeuwworm. 'Ik heet voortaan Sliert. Wat is spaghetti?'

'Dat zijn ook witte slierten. Maar wel dunner dan jij. En met rode saus.'

'Ik hou van wit. Dat is mooi. Jij bent lelijk.' De sneeuwworm dook in de pot en verdween onder de sneeuw.

'Lelijk?' Verbouwereerd keek Sjeng naar het ronde gaatje.

'Je bent zelf lelijk!'

'Niet! Wit is mooi!' De oogjes schoten weer tevoorschijn.

'Wat ben je aan het doen?'

'Ik moet een opstel maken.'

'Wat is een opstel?'

‘Een verhaal. Dat moet ik verzinnen en opschrijven. Maar ik weet niks.’

‘Ik wel,’ zei Sliert. ‘Ik verzin altijd nieuwe dingen. Nieuwe dingen zijn interessant.’

‘Jij graaft alleen maar gangetjes.’

‘Poe. Alleen maar omdat ik geen pen heb. Anders zou ik heus wel opstellen maken.’

‘Wat?’ Sjeng schudde zijn hoofd. Hij was gek aan het worden. Dit bestond niet. Hij greep de wurm bij zijn staart en liep naar het raam en deed het open. ‘Ik heb geen tijd meer voor je. Ga maar weer gangen graven.’

Meteen begon de sneeuwworm te jammeren. ‘Nee, laat me nog even blijven! Ik vind het net gezellig. Ik heb een hekel aan krokussen.’

Sjeng keek naar beneden. Hun tuin lag erbij als in een wit sprookje. En die wurm hoorde daar precies thuis. ‘Daar ga je,’ zei hij.

‘Nee! Stop! Ik zal dat opstel voor je schrijven!’ riep de sneeuwworm. ‘Geloof me! Dat kan ik echt!’

Sjeng trok zijn hand weer naar binnen en wist het nu helemaal niet meer. ‘Oké. Laat dan maar zien,’ zei hij ten slotte. Hij zette de wurm op zijn schrift en ging op zijn stoel naar hem zitten. ‘Nou?’

Sliert rekte zich uit en werd bijna twee keer zo lang. ‘Het kan een verhaal worden over heksen,’ zei hij op geheimzinnige toon. ‘Wil je dat? Of liever over een weggewaaide pannenkoek? Of over een kopje met barstende koppijn? Of over de verschrikkelijke sneeuwhaas? Of over de bejaarde trein in het bejaardetreinshuis? Of over de avonturen van een vuilnisbak op reis?’

Sjeng moest lachen. ‘Een vuilnisbak op reis?’

‘Natuurlijk,’ zei Sliert. ‘Een vuilnisbak wil ook wel eens wat anders.’

‘O ja? En waar wil hij dan naartoe?’

Sliert kromde zijn witte lijf, sprong met een boogje naar het potlood en slingerde zich eromheen. ‘Gewoon beginnen,’ zei hij. ‘Dan komt de rest vanzelf.’

Leunend op het puntje van zijn staart begon Sliert te schrijven...

Lees op 3 december verder!

